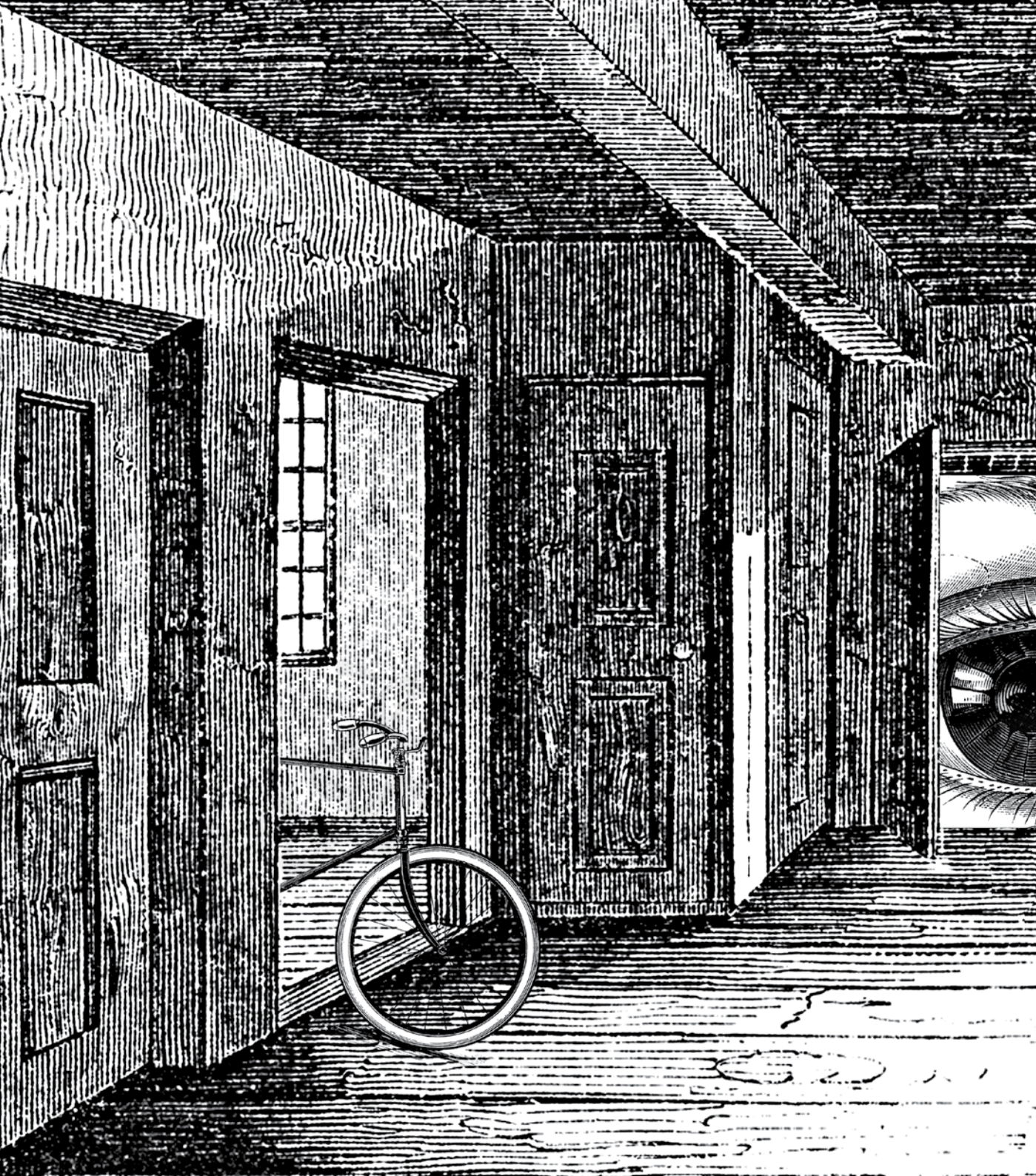

LA DONA DE LA GUARDA SARA BERTRAND+ALEJANDRA ACOSTA

TRADUCCIÓ DE TINA VALLÈS

*Una mena de llamp glaçat
em va recórrer l'espinada.*

LYDIA DAVIS

Durant les llargues

tardes d'estiu,

o bé durant les nits clares de lluna plena, es pot veure la dona més bella del món dalt del seu cavall blau. Això m'ho va contar ella. Només un parell de segons, com un somni, com el cel partit per un buf, una estrella fugaç que passa amb el seu deixant astral. I llavors: la figura retallada sobre el cavall. Calcula que la dona ha recorregut més de cent mil vegades la distància que va del Kilimanjaro a la Patagònia, encara que no sembla

cansada. Té pressa, sí. S'atura uns instants i fuig com un llampec, potser a un altre lloc que demana l'ull que ella té en una mà.

—Quin ull? —vaig preguntar.

—Un de màgic que ho veu tot —em va contestar.

Un ull que no dorm i li assenyala on ha d'anar i a quina velocitat. Amb l'altra mà, va dir, sosté un bol daurat. Alguns pensen que el bol duu escrita la cançó que la dona repeteix com un mantra mentre va d'una banda a l'altra. Però amb l'emoció i la sorpresa, ella no va aconseguir distingir res en el bol daurat i resplendent.

Amb prou feines tenia vuit anys quan la va veure per primer cop. És clar que no es van dir res. Ella ni tan sols va gosar demanar-li com es deia. Es va quedar així: amb la camisa de dormir fins als turmells i els peus descalços, mirant-la com qui mira un fantasma. Li va sorprendre el color blau del cavall, els arreus daurats, la

muntura teixida amb vermell, verd, blanc i groc, amb pompons penjant-li per la panxa. Les peülles gairebé tan daurades com les regnes i la mirada sagaç, gairebé impertinent. S'havia deixat la bicicleta fora de casa i hi va topar quan va sortir a recollir-la. Amb la dona i el cavall. El seu primer impuls, va dir, va ser cridar, si no ¿per a què serveixen els crits? Però la dona, amb un gest parsimoniós, es va endur el dit índex a la boca i va deixar anar un buf:

—Xxxt.

Ella no va arribar a cridar. Va obrir la boca, sí, una mica. Un gest inconscient. I llavors es va fixar en l'home que estava estirat al carrer, sobre el paviment. La dona es va inclinar delicadament. Que potser era mort? Tampoc no ho va preguntar. I no ho va saber discriminar, perquè no havia vist mai un mort de veritat. És a dir, quan es va morir la seva mare, algunes de les seves ties li havien assegurat que se n'havia anat al

Cel; unes altres, batent els braços en l'aire, que se n'havia anat per no tornar; i unes poques li van assenyalar que el seu esperit es quedaria per sempre en aquella casa. Però ella no la va tocar, tampoc no la va abraçar ni li va fer cap petó per últim cop, sinó que la va endevinar sota un vidre quan ja era dins d'una caixa. Va preguntar:

—I com respirarà?

Les ties li van contestar:

—Ni diguis rucades, ves i tingues cura dels teus germans.

Així que es va mirar aquell home estirat a la vorera amb la curiositat amb què es mira un mort. També, diria després, va observar que hi havia una quietud estranya en el cavall, una quietud que contrastava amb els moviments de la dona més bella del món: petita, decidida, sacsejava el seu bol i agitava les mans.

Va dir que la dona amb prou feines era uns centímetres més alta que ella, que llavors devia fer un

metre trenta d'altura, que les seves mans fines queien sobre l'home com notes musicals i que hi va haver un esclat que venia del bol, com guspires de focs artificials, encara que —diria que no mentia— li va semblar que dansaven fins a arribar a la boca de l'home estirat. I ella seguia parada, sense gosar dir res de res, amb els peus que se li congelaven en contacte amb el paviment dur i fred, excepte per un soroll estrany, mescla de por i sorpresa, que se li va escapar de la boca quan va veure que l'home començava a reaccionar:

—Ahhh...

Que potser somniava? No era un home qualsevol. Era el seu pare!

La dona més bella del món se li va atansar amb passes curtes, com si caminés sobre una bastida. Encara li brillaven els tous dels dits quan li va posar les mans a les galtes i li va somriure. Això va ser tot. Després va pujar al cavall i es va allunyar.

No va tenir temps de protestar, perquè el seu pare es queixava. Aleshores va córrer al seu costat.

—Anem, pare —li va dir amb afecte, i fent un esforç brutal per a la seva minsa figura va aconseguir posar-lo dret.

—Grrr, grrr —va ser el gruny del pare, qui sap contra qui, quan va aconseguir arribar al llit i estirar-se.

Ella se'l va mirar una bona estona, va dir. Se'l va mirar fins que el pare es va tornar a adormir. Només llavors va recordar la seva bicicleta tirada a la vorera, abandonada a les inclemències de la nit, i va tornar corrent per desar-la. La va deixar repenjada al pati del darrere i va tancar amb clau. El pare li ho havia ensenyat a fer així: «Tanca la porta amb clau, Jacinta, que arribaré tard.»

